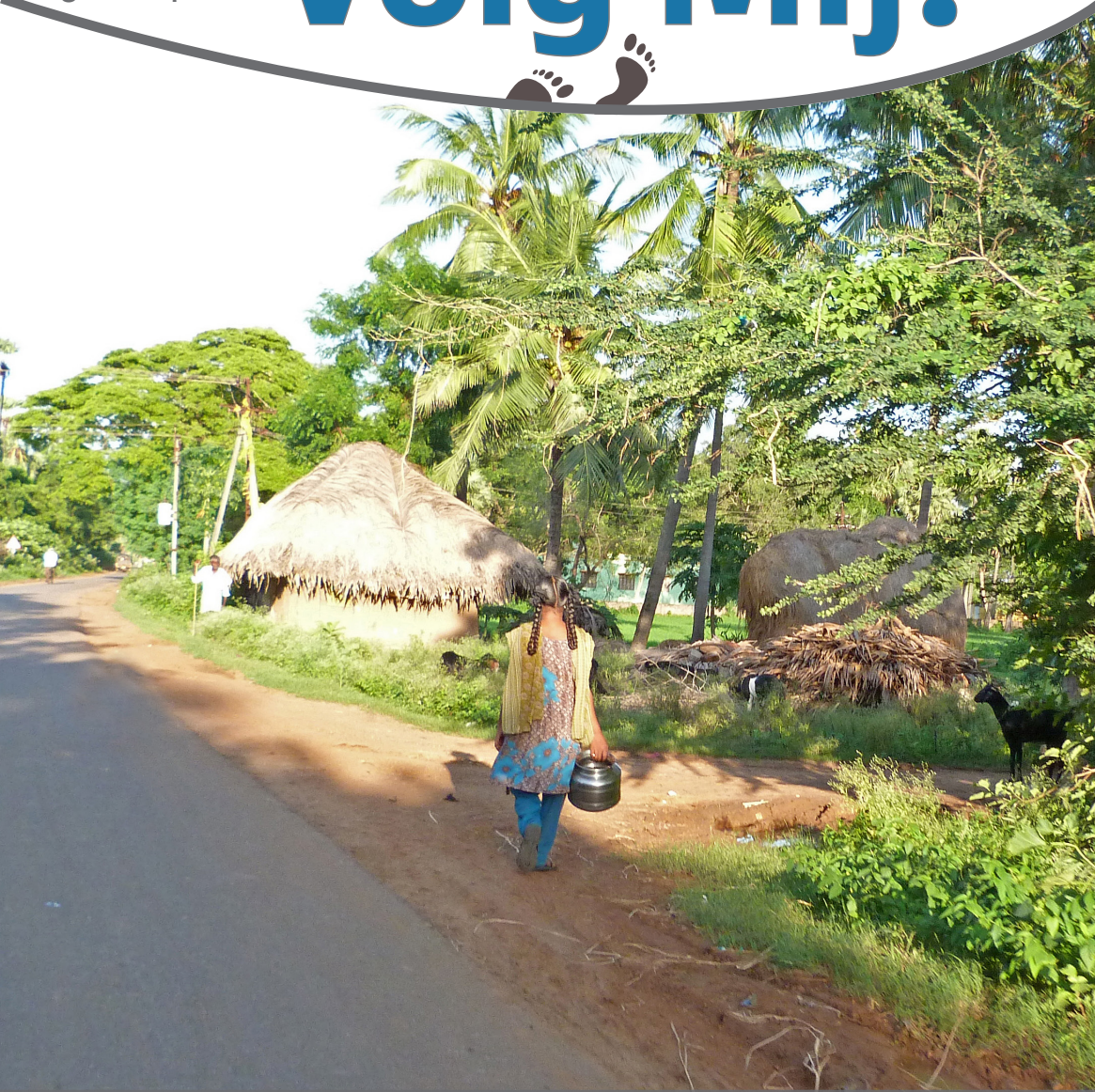

3

Tijdschrift voor
geloofsopbouw

4^E JAARGANG • APRIL 2018
WWW.VOLGMIJ.NL

Volg Mij!

9 **Onbereikte
volken**

20 **Het cadeau
van de vrek**

29 **Waarom zijn
er sterren?**

Inhoud

■ Jezus Christus:	
Liefde en zorg tot het einde	4
■ Bijbel praktisch:	
Kinderen die vragen	6
Onbereikte volken	9
Gaan alle 'onbereikte' mensen verloren?	14
Uitverkoren in Christus	23
■ Bijbelstudie:	
Numeri	19
Val en herstel van een gelovige	32
■ Stof tot nadenken:	
Ogenblik: De les van de wiskundetoets	22
De Heilige Geest	37
■ Verhaal:	
Het cadeau van de vrek	20
■ Schepping:	
Waarom zijn er sterren?	29
■ Goede boodschap:	
Een wonderlijke hobby	40

Colofon

Uitgever:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever!

Volg Mij! verschijnt acht keer per jaar.

Abonnementsprijzen:

Nederland € 18,95 (1e jaar bij geschenkabo: 9,95)

Europa € 26,95 (incl. verzending)

De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

Redactie:

E-mail: volgrij@christelijkjeugdwerk.nl

Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:

© www.pixelio.de
© AdobeStock
© Ralf Dietermann
© RGBStock
© Imagelibrary
© Shutterstock.com

Layout:

Andre Dietermann, www.dtp-medien.de, Haiger

Voor jong en oud,

Zo kan je ineens als door een zwaard getroffen worden, door een enkel woord, een enkele gedachte, een gebeurtenis. Net zoals we dat in dit nummer van **Volg Mij!** mogen lezen van Maria! 'Ook door uw eigen ziel zal een zwaard gaan...' (Luk. 2:35). Profetische woorden met betrekking tot Maria. Getroffen door het zwaard van het lijden van haar Zoon. Maar nog meer, dit lijden was ook een plaatsvervangend lijden voor haarzelf, voor iedereen die schuilt achter dat kostbare Offer op het kruis van Golgotha. Voor mij! En ook voor jou? *'Door een blik op het kruis is er leven en heil, is er leven voor jou en voor mij!'*

Verder lezen we in dit nummer over de onbereikten. Zijn wij ook getroffen door hen die nog geen blik op dat kruis hebben kunnen werpen om 'leven en heil' te ontvangen? Werken we mee in het evangelie door te bidden, door te geven, door (uit) te gaan?

Voor Max, in één van de artikelen, leek alles een 'eitje', maar niet voor alles is er een 'wiskundige oplossing'.

Zo wordt er in de astronomie veel wiskunde gebruikt, ...maar wat de sterren verkondigen is in geen wiskundige formule te vatten. En denk er dan ook aan dat de Man van smarten, Hij die aan het kruis van Golgotha hing, ...Dezelfde is als Hij die aan het begin van de schepping stond en Die al die onmetelijke schoonheid op de vierde scheppingsdag gemaakt heeft: '... en ook de sterren' (Genesis 1:16-19).

Ja, we lezen ook van de diepe val van een gelovige! Verschrikkelijk! Wat dan? Alles voorbij? Over en uit? Nee, God zij dank, ook dan is er bij waarachtig berouw en belijdenis ook een werkelijk herstel en een diepgaande vreugde mogelijk wanneer we beseffen wat voor een onnoemelijke prijs er betaald is op Golgotha!

Dit wordt bewerkt door de Heilige Geest. Die ons eerst overtuigd heeft van zonde en van gerechtigheid en door het geloof er nu van getuigd dat wij kinderen van God zijn. Je kunt hierover lezen in het artikel wat gaat over de Heilige Geest. Deze zelfde Heilige Geest wil in ons een verlangen bewerken naar het moment dat de Bruidegom ons komt ophalen. Dan zullen we bekleed worden met 'het kleeid van de gerechtigheid', dat voor ons dan een bruiloftskleed is geworden.

Als je nog niet zeker weet of je ook bekleed zult worden met deze bruiloftskleding, wil ik graag op de achterkant van dit nummer wijzen.

We mogen nu al vol verlangen uitzien naar het moment dat de Bruidegom terugkomt om ons op te halen en alvast genieten van die hoopvolle toekomst!

Dat dit nummer van **Volg Mij!** onze harten daarmee mag verwarmen!

Een hartelijke groet,

Ad Massar

Liefde en zorg tot het einde

*De derde uitspraak van de lijdende
Heiland aan het kruis richtte Hij tot de
Zijnen, die Hij zo oneindig liefhad.*

Onder de verschillende groepen mensen die bij de beschrijving van de kruisiging van de Heere Jezus genoemd worden, valt er één bijzonder op: de groep van de Zijnen. Die mensen dus die in Hem geloofden en met wie Hij een gelukkige gemeenschap ervaren had. Daar hoorden de drie vrouwen bij die Maria heetten: de moeder van de Heere Jezus, de vrouw van Kleopas en Maria Magdalena. Maar ook Johannes, de discipel die het Johannesevangelie geschreven heeft. Of er nog meer discipelen bij het kruis waren, kunnen we uit de Bijbel niet opmaken, maar deze vier mensen worden nadrukkelijk genoemd.

Toen nu Jezus Zijn moeder zag en de discipel die Hij liefhad, bij haar zag staan, zei Hij tegen Zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zei Hij tegen de discipel: Zie, uw moeder! (Joh. 19:26-27).

Ook deze woorden sprak de Heere Jezus onder vreselijke pijnen. Er was ook geen 'gewenning' – nee, de vreselijke pijnen waren permanent aanwezig. Dat de Heiland ondanks Zijn verschrikkelijke, lichamelijke kwellingen een oog voor Zijn moeder en een hart voor haar gevoelens had, kunnen we alleen maar bewonderen. Op dit moment was voor het moederhart de profetie van de oude Simeon in vervulling gegaan: '... ook door uw eigen ziel zal een zwaard gaan' (Luk. 2:35).

Is deze niet te bevatten liefde van onze Heere niet aangrijpend? In plaats van met Zichzelf en de eigen nood bezig te zijn, wendt Hij Zich in Zijn Goddelijke barmhartigheid tot hen die troost en hulp nodig hebben!

Maar de Heere Jezus had ook oog voor Johannes, de discipel die zich bijzonder bewust was van de liefde van zijn Meester (ook hier noemt Johannes zichzelf niet bij zijn eigen naam, maar duidt zichzelf aan als de discipel 'die Jezus liefhad'. Zie ook Joh. 21:20,24). Met de kruisdood dreigde de vreugde van deze liefde te eindigen – tenminste, dat had Johannes kunnen denken. Toen de Heere Jezus aan deze discipel Zijn eigen moeder en de zorg voor haar toevertrouwde, lag daarin een bijzondere troost voor Johannes. Hij zou door Maria steeds aan Hem herinnerd worden, door Wie hij zich zo geliefd wist.

Hoeveel kunnen wij van het gedrag van de Heere Jezus leren! De uren vol benauwdheid aan het kruis zijn uniek en onze noden in vergelijking daarmee zoveel kleiner. En toch geeft de Heere Jezus ons hier een mooi voorbeeld van hoe wij – ook als wij door moeilijke omstandigheden gaan – toch oog voor anderen moeten hebben die ook in nood zijn. Wie zelf troost ervaren heeft, is beter in staat anderen te troosten (2 Kor. 1:4).

Friedhelm Runkel

Kinderen die vragen ...

In het vorige nummer hebben we nagedacht over de vraag 'Wat betekent deze dienst voor u?' uit Exodus 12. Dit nummer gaan we een tweede vraag bekijken die door jongeren gesteld wordt.

De tweede vraag wordt gesteld in Exodus 13, waar staat: **'... als uw zoon u morgen vraagt: Wat is dit? Dat u tegen hem zult zeggen...'** (Ex. 13:14). In dit gedeelte komt een merkwaardige situatie aan de orde. Het eerste dat gezegd wordt, is dat elke eerstgeborene aan de Heere gewijd moet worden. Van het vee wordt gezegd, dat alleen de mannelijke eerstgeboren dieren voor de Heere bestemd zijn. In het Nieuwe Testament staat in diverse vertalingen dat God Zich de gelovigen verkoren heeft als 'eerstelingen' (2 Thess. 2:13). Dat betekent onder andere dat wij die geloven in de Heere Jezus, ons aan de Heere moeten toewijden.

Toewijding

Een mooi voorbeeld van die toe-

wijding zien we bijvoorbeeld bij Hanna, de vrouw van Elkana. Toen Hanna kinderloos bleef, heeft zij tot de Heere gebeden en beloofd: 'HEERE van de legermachten, wanneer U werkelijk de elende van Uw dienaar aanziet ... en aan Uw dienaar een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die voor al de dagen van zijn leven aan de HEERE geven' (1 Sam. 1:11). Zo mocht haar zoon Samuel zijn hele leven aan de Heere wijden, wat hij dan ook gedaan heeft tot het einde.

In het Nieuwe Testament lezen we dat ook Jozef en Maria naar Jeruzalem gingen om de eerstgeboren Zoon voor te stellen aan God, volgens de wet van de Heere: 'Zoals geschreven staat in de wet van de Heere: al wat mannelijk is dat de moederschoot opent, zal heilig voor de

Heere genoemd worden' (Luk. 2:23).

De Heere Jezus was niet alleen de eerstgeboren Zoon van Maria, maar het gaat nog veel verder. Paulus schrijft dat de Heere Jezus de Eerstgeborene is van de hele schepping (Kol. 1:15). Dat was Hij dus al vóórdát de dood, door de zonde van de mens, zijn intrede deed in de schepping. Daarom wordt hij in Kolosse 1:18 de Eerstgeborene uit de doden genoemd - het begin van een nieuwe schepping. Zo is de Heere Jezus in alles de Eerstgeborene geworden, omdat Hij overeenkomstig Exodus 13, Zich in alle dingen aan God gewijd heeft!

Het ezelsveulen, een aanleiding tot het stellen van vragen

Van het vee moest elk eerstgeboren, mannelijk dier aan God gegeven worden. Maar er was één uitzondering mogelijk! Voor het eerstgeboren ezelsveulen bestond de mogelijkheid om dit te lossen door een stuk kleinvee. Als de eigenaar van het ezelsveulen dat niet wenste, dan moest dit ezelsveulen de nek gebroken worden. Het is begrijpelijk dat de zonen hierover een vraag stelden!

Het ezelinnenjong heeft in de Bijbel een bijzondere betekenis. De profeet Zacharia beschrijft dat de Koning van Sion, dat is de Heere Jezus, op een ezelinnenjong de stad Jeruzalem zou binnenrijden. Van deze Koning wordt gezegd dat Hij:

- rechtvaardig is
- een Heiland is
- arm is
- rijdt op een ezelsveulen
- de heidenvolken vrede zal verkondigen (Zach. 9:9-10).

De profeet Jesaja trekt een vergelijking tussen Israël en een ezel, en dat is bepaald geen compliment! 'Een rund kent zijn bezitter en een ezel de kribbe van zijn eigenaar, maar Israël heeft geen kennis ... Zij hebben de Heilige van Israël verworpen' (Jes. 1:3-4).

'En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, wikkelde Hem in doeken en legde Hem in de kribbe' (Luk. 2:7). In verbinding met de woorden van de profeet Jesaja waren er waren alleen een paar herders en wijzen uit het oosten, die naar de pasgeboren 'Heilige van Israël' kwamen, maar zij die het konden weten, de overpriesters en Schriftgeleerden, namen niet de moeite om naar de kribbe te komen. 'Mijn volk heeft geen inzicht', en dat geldt helaas nog steeds.

Ook in ons taalgebruik wordt de vergelijking met een ezel als bijzonder negatief ervaren. Wat Israël (de ezel) nodig had was een lossen, net als het ezelsveulen in Exodus 13.

Rijdend op een ezelsveulen...

Toen de Heere Jezus aan het einde van Zijn dienstwerk op aarde naar Jeruzalem ging, gaf Hij aan twee van zijn dis-

cipelen de opdracht om in het tegenoverliggende dorp een ezelsveulen te halen. 'Maak ze los en breng ze bij Mij' (Matth. 21:1-10). Daarbij verwijst deze evangelist naar de eerder genoemde profetie uit Zacharia 9. Toen de Heere Jezus op het veulen van de ezelin plaatsnam, werd de diepere betekenis hiervan duidelijk. Hij, de Heere Jezus, het Lam (kleinvee), zat daar op deze ezel (Israël), als de enige Losser Die bij machte was om Israël te verlossen. Dat heeft Hij ook gedaan op het kruis van Golgotha waar Hij stierf.

Opvallend is ook nog, dat de twee discipelen tegen de eigenaar van dit ezelsveulen moesten zeggen '... dat de Heere ze nodig heeft, en hij zal ze meeten sturen'. De nek van dat ezelsveulen zou niet gebroken worden, want op deze ezel (Israël) zat de Verlosser, en dat is de Heere. De apostel Paulus schrijft later: 'Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstiten (= de nek gebroken)? Volstrekt niet! ... Door hun val echter is de zaligheid tot de heidenen gekomen ... En zo zal heel Israël (het gelovig overblijfsel) zalig worden' (Rom. 11:1,11,26).

De volgende benamingen van de Heere Jezus zijn gebaseerd op de tekst uit Zacharia 9:9,10 zoals ze genoemd worden in een andere vertaling. Zo kwam de Heere Jezus op het ezelsveulen, als:

- De Rechtvaardige: 'Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Joh. 2:1).
- De Zegevierende: 'Hij (de Heere

Jezus) heeft de overheden en de machten ontwapend, die openlijk te schande gemaakt en daardoor over hen getriomfeerd' (Kol. 2:15).

- De Nederige: Hij, de Heere Jezus zei: 'Leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel' (Matth. 11:29).
- De Vredeverkondiger: na Zijn opstanding waren de eerste woorden van de Heere Jezus tot Zijn discipelen: 'Vrede zij u!' (Joh. 20:19).
- Rijdend op een ezel, op een ezelhengst, een ezellinnenjong. Zo reed Hij Jeruzalem binnen. Toen de Heiland deze stad inreed, huilde Hij! 'Hij zei: Och, dat u ook nog op deze uw dag zou onderkennen wat tot uw vrede dient!' (Luk. 19:41-42). Wat een verdriet had Hij toen!

Stefanus deed nog een laatste poging om het hart van Israël te raken, toen hij zei: 'Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, u verzet u altijd tegen de Heilige Geest; zoals uw vaders deden, zo doet u ook. Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? Zelfs hebben zij hen gedood die de komst van de Rechtvaardige aankondigden, van Wie u nu verraders en moordenaars geworden bent' (Hand. 7:51-52). Ook Nehemia verwijst naar de hardnekkigheid van Israël (Neh. 9:16-17,29).

Wordt vervolgd

Henk Brouwer

Onbereikte volken

In de geschiedenis van de kerk is er veel mislukt. Daar hoort zeker ook bij dat wij Christenen het na 2000 jaar nog niet gered hebben om de 'fakkel van het Evangelie' naar alle uitersten van de aarde te brengen. Er zijn tot op de dag van vandaag bevolkingsgroepen die nog niet bereikt zijn met het Evangelie.

Deze 'onbereikten' kun je in twee groepen verdelen:

1. Onder sommige bevolkingsgroepen zijn er individuele pogingen gedaan van zendingen uit andere culturen om te evangeliseren en af en toe hoort men ook van bekeringen. Maar over het algemeen heeft het Christendom onder deze volken geen voet aan de grond gekregen.
2. Bij enkele bevolkingsgroepen is het Evangelie van de genade en de Naam van Jezus helemaal onbekend. Daarom zullen we daar ook geen Christenen aantreffen. Door de moderne media wordt deze groep steeds kleiner.

Dat zijn feiten die ons raken. Daarbij moeten we natuurlijk niet vergeten dat verschillende mensen in de zogenoemde Christelijke landen het Evangelie ook niet kennen en velen alleen in naam Christen zijn.

De boodschap is voor iedereen
Hoewel veel mensen het reddingsplan van God niet kennen, is het toch de wil van God dat alle mensen zalig worden (1 Tim. 2:3-4). Christus Jezus heeft Zijn leven als losgeld gegeven voor allen (1 Tim. 2:6). De genade van God is in Jezus Christus verschenen aan alle mensen (Tit. 2:11). Allen kunnen en moeten zalig worden!

Na Zijn dood en Zijn opstanding gaf de Heere Jezus Zijn discipelen de opdracht de goede boodschap in de

wereld uit te dragen. Dit zendingsbevel is zo belangrijk, dat wij het in alle Evangelien en in Handelingen vinden. De Heere maakte duidelijk dat de discipelen ook buiten de grenzen van Israël moesten gaan en zich tot alle mensen moesten richten:

'Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen' (Matth. 28:19).

'Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan de hele schepping' (Mark. 16:15).

'Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag. En in Zijn Naam moet onder alle volken bekering en vergeving van zonden gepredikt worden, te beginnen bij Jeruzalem. En u bent van deze dingen getuigen' (Luk. 24:46-48).

„Jezus dan zei opnieuw tegen hen: Vrede zij u! Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend ik ook u' (Joh. 20:21).

'U zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde' (Hand. 1:8).

Dit zendingsbevel geldt tot op de dag van vandaag. Natuurlijk is niet iedere Christen geroepen om het Evangelie in verre landen te brengen. Hiervoor

moet een individu door de Heere ge-
roepen en geleid worden. Toch blijft
het zendingsbevel staan. Het Evange-
lie moet aan de onbereikten gebracht
worden!

De zending van China, Hudson Taylor,
zei eens: 'Niemand heeft het recht het
Evangelie twee keer te horen, voordat
iedereen het eenmaal gehoord heeft'.

Ook al is dat wat kort door de bocht,
toch wordt duidelijk, hoe noodzakelijk,
dringend en logisch het evangeliseren
onder de onbereikten is.

Zo schreef de apostel Paulus aan de
Romeinen dat hij er een eer in stelde
om het Evangelie daar bekend te ma-
ken waar Christus nog niet genoemd
was, om niet op het fundament van een
ander te bouwen. Maar zoals geschre-
ven staat: 'Zij aan wie niets over Hem
verkondigd was, zullen het zien, en zij

die het niet gehoord hebben, zullen
het begrijpen' (Rom. 15:21).

Enkele onbereikte volkeren

We willen nu iets beter gaan kij-
ken naar drie nog onbereikte be-
volkingsgroepen.

De Taklimakan-Oeigoeren

In het hart van de bijzonder hete en
droge woestijn Taklimakan in China
leven de Taklimakan-Oeigoeren. Deze
stam is pas ongeveer 20 jaar geleden in
de buurt van een oase ontdekt. Onder-
zoekers hebben ontdekt dat deze ex-
trem geïsoleerd wonende bevolkings-
groep 350 jaar lang geen contact met
de buitenwereld had en daarom slecht
geïnformeerd is. Ook al behoort de taal
van deze mensen tot het Oeigoers, toch
verstaan zij het standaard Oeigoers
niet. Hun taal is tot nog toe onbekend
en het is nog niet vastgesteld tot wel-
ke taalfamilie het Taklimakan-Oeigoers

behoort. Onder de Taklimakan-Oeigoeren zijn geen Christenen bekend. Evangelisatiemateriaal is ook niet voorhanden. De Taklimakan-Oeigoeren zijn een groep van ongeveer 300 personen. Moeten ook deze mensen niet een kans krijgen iets over de Zoon des mensen te horen, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is?

De Shaikh

Bij de 'onbereikten' mogen we echter niet alleen maar aan kleine volkeren denken, die ver van de beschaving ergens geïsoleerd wonen. De Shaikh zijn een reusachtig volk met 220 miljoen mensen, die vooral in Bangladesh, India en Pakistan leven. Zij gelden als het grootste onbereikte volk op aarde. Onder de Shaikh zijn minder dan 0,1% Christenen te vinden. Er zijn weliswaar Bijbels en evangelisatiemateriaal beschikbaar in de Bengaalse taal – maar wie brengt dit materiaal bij de 128 miljoen Shaikh in Bangladesh? Reizen door Bangladesh is moeizaam en gevaarlijk, de toestand van de straten is slecht, bruggen zijn nauwelijks aanwezig en de veerboten zien er troosteloos uit. Welke voeten zijn bereid om over deze moeilijke wegen te gaan? 'Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van hem die het goede boodschap, die vrede laat horen, die een goede boodschap brengt van het goede, die heil laat horen' (Jes. 52:7).

De Turken

Tot de onbereikte volken wordt ook het volk van de Turken gerekend, dat veel meer dan 56 miljoen mensen telt.

Natuurlijk zijn juist Turken die in het buitenland leven, bij verschillende gelegenheden met het Woord van God geconfronteerd. Toch kan slechts minder dan 0,1% van de etnische Turken Christen genoemd worden. Bij andere etnische groepen die in Turkije leven, ziet het er niet veel beter uit. Zo is er onder de Yörük bijvoorbeeld tot nog toe niemand gevonden die zich tot Jezus Christus bekeerd heeft.

Efeze (het grote theater)

Het gebied van het huidige Turkije was vroeger een bolwerk van het Christendom. Het in de Bijbel genoemde 'Klein-Azië' komt overeen met het westelijke deel van het huidige Turkije. Daar waren veel bloeiende gemeentes: in Efeze, in Smyrna (het huidige Izmir), in Filadelfia (onder Osmaanse heerschappij omgedoopt tot Alaşehir, dat wil zeggen: 'stad van Allah') en vele andere plaatsen. Nog tot het begin van de 20ste eeuw leefden er verhoudingsgewijs veel Christenen in Turkije. Maar door verdrijving, migratie en vooral door het doden van

veel Armeniërs werd het Christelijke getuigenis bijna uitgeblust.

Wie brengt het licht van het Evangelie nu naar dit land? Dat kan door verkondigers ter plaatse gebeuren, maar ook doordat nieuwe media gebruikt worden.

Het beste zouden echter de Turken het kunnen doen die in Nederland of andere 'Christelijke' landen de Heiland van de wereld hebben leren kennen. Maar om dat werkelijkheid te kunnen laten worden, moeten wij als Christenen ook aan de Turken in ons land het Evangelie doorgeven.

Wat kunnen wij doen?

Het lot van de mensen 'zonder Evangelie' kan ons niet onberoerd laten. Maar wat kunnen wij doen? Ik noem drie punten:

Gebed: Wij moeten de nog niet bereikte mensen in het gebed voor de Heere brengen, opdat Hij hun harten opent voor het Evangelie. Ook kun-

nen wij tot de Heere van de oogst bidden om arbeiders in Zijn oogst uit te zenden; want de oogst is wel groot, maar er zijn weinig arbeiders (Matth. 9:37-38). Wij mogen verder voor die Christenen bidden die het zware pionierswerk verrichten en de eerste zaadkorrels van het Woord van God in een gebied uitstrooien.

Geven: Wij beschikken over het algemeen over meer financiële mogelijkheden dan mensen in de meeste andere landen. Deze middelen moeten wij inzetten tot bevordering van het Evangelie, met een vrolijk hart en gulle hand. 'Dit zeg ik: Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie zegenrijk zaait, zal ook zegenrijk oogsten. Laat ieder doen zoals hij in zijn hart voorgenomen heeft, niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief' (2 Kor. 9:6-7).

Gaan: Eerst riep de Heere Jezus Zijn discipelen op, Hem te bidden om arbeiders uit te zenden. Direct daarna zei Hij tegen Zijn discipelen: 'Ga heen' (Luk. 10:3). Wie voor de uitzending van arbeiders bidt, moet dus ook bereid zijn zelf te gaan. De mensen in de onbereikte gebieden zullen alleen maar kunnen geloven, als Christenen met een boodschap tot hen komen, Christenen, die de Heere gezonden heeft (Rom. 10:14-15). Waarom zou jij niet een van hen zijn? 'Zie, hier ben ik, zend mij' (Jes. 6:8).

Gerrid Setzer

Gaan alle 'onbereikte' mensen verloren?

Sinds de komst van de Heilige Geest op de dag van het pinksterfeest wordt het Evangelie van Jezus Christus aan alle volken verkondigd. Maar er zijn veel mensen die deze heerlijke boodschap nog nooit gehoord hebben. Hoe zit het met deze 'onbereikten'? Moeten zij allemaal verloren gaan?

De vraag of iedereen die het Evangelie niet gehoord heeft verloren gaat, wordt nogal eens verschillend beantwoord. We zullen eerst drie typische antwoorden bekijken en daarna nog enkele principiële overwegingen meegeven.

Alle mensen die het Evangelie van Jezus Christus niet gehoord hebben, zijn verloren.

Kan dat kloppen? Dat zou betekenen: alle mensen die vóór het kruis van Christus geleefd hebben, zouden verloren zijn – want de boodschap van een gekruisigde en opgestane Redder was in deze tijd onbekend. Dan zouden gelovige mannen als Abraham, Mozes of David in de hel komen. Dat is ondenkbaar. Hebreeën 11 noemt veel gelovigen uit de tijd van het Oude Testament met eer, en aan het einde van het hoofdstuk wordt gezegd dat zij met ons Christenen 'tot de volmaaktheid zouden komen', dat wil zeggen, met een verheerlijkt lichaam de hemel binnengeleid worden (vs. 39-40).

Alle mensen die het Evangelie niet gehoord hebben, zijn verloren – en wel sinds de Heilige Geest (op de pinksterdag) op aarde kwam en het Evangelie van de genade gepredikt wordt.

Ook al klinkt dat nauwkeuriger, deze uitspraak kan ook niet juist zijn. Stellen we ons een Romein voor die in de eerste decennia na de geboorte van Christus leefde en nooit de goede boodschap van de Heiland gehoord heeft. Als het voor hem vóór Pinksteren mo-

gelijk was om met God in het reine te komen (en er waren immers gelovigen vóór de uitstorting van de Geest), waarom zou het dan voor hem ná Pinksteren opeens niet meer mogelijk zijn? Moet de hemel voor hem gesloten worden, omdat het vanaf een bepaald tijdstip theoretisch voor hem mogelijk was om de goede boodschap te horen? Dat is onmogelijk. Een dergelijke gedachtegang past niet bij een rechtvaardige en liefhebbende God.

Veel mensen die het Evangelie van Jezus Christus niet gehoord hebben, zullen verloren gaan. En alle mensen die het Evangelie gehoord hebben en het toch hebben afgewezen, zullen verloren gaan.

Dit antwoord klopt! Ja, ook van hen die het Evangelie niet gehoord hebben, zullen er zeker nog enkelen tot het leven ingaan. Daar horen bijvoorbeeld Henoch, Melchizedek en Job bij. Maar veel anderen die in hun tijd leefden, kwamen niet tot inkeer, wezen God af en zijn dus verloren gegaan.

Wie de grote redding van het Evangelie veracht, zal niet aan het oordeel ontkomen; en wie het Evangelie niet gehoorzaamt, zal straf ondergaan, 'het eeuwige verderf' (Hebr. 2:3; 2 Thess. 1:8-9). Wie het woord van het kruis voor dwaasheid houdt, gaat verloren, en wie zich van de weg van de waarheid afkeert, moet een vreselijk oordeel verwachten (1 Kor. 1:18; Hebr. 10:26-27). Dat is dus zeker: allen die de verlossing in Christus verwerpen, gaan verloren.

... omdat wat van God
gekend kan worden,
hun bekend is. God Zelf
heeft het hun immers
geopenbaard

Want de dingen van
Hem die onzichtbaar
zijn, worden sinds de
schepping van de wereld
uit Zijn werken gekend en
doorzien, namelijk én Zijn
eeuwige kracht én Zijn
Goddelijkheid, zodat zij niet
te verontschuldigen zijn.

Romeinen 1:19-20

Hoe kunnen mensen die het Evangelie niet gehoord heb- ben, aan het oordeel ontkomen?

Ongeacht of wij aan mensen denken die vóór de Christelijke genadetijd geleefd hebben (of het nu zonder of met de wet was), of aan hen die nu leven en 'onbereikt' zijn, het antwoord is altijd hetzelfde. De mens moet in God geloven, Hem eren (Hebr. 11:4; Openb. 14:6-7) en tot bekering komen. Dat is de 'minimumvereiste' die God door alle bedelingen aan de zondige mens stelt, dat is het 'eeuwige Evangelie'.

Berouw en belijdenis van zonden vinden we vaak in het Oude Testament, zowel bij Israëlieten als bij mensen uit de volken (Ps. 32; het Boek Jona enz.). Al bij Abel zien we dat hij iets van zijn zondige toestand begreep: hij bracht een bloedig offer en kreeg daardoor het getuigenis 'dat hij rechtvaardig was' (Hebr. 11:4).

Hoe komen mensen tot berouw, als zij het verlossingsplan van God niet kennen?

Ik wil drie 'Goddelijke getuigenissen' noemen waardoor een mens die het Evangelie van de genade niet kent, tot berouw en bekering kan komen:

- de schepping (Rom. 1:19-20)
- het geweten (Rom. 2:14-15)
- openbaringen van God, zoals de wet (Rom. 2:17 e.v.; 1 Tim. 1:8-9)

Van nature verwerpt de mens deze

Goddelijke getuigenissen. En toch hoeven niet allen die alleen maar deze getuigenissen hebben, verloren te zijn. Want God kan in hun zielen werken en hen tot inzicht en berouw leiden, zodat zij met volharding het goede doen en heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken (Rom. 2:7). Hij brengt mensen er immers ook toe het Woord van het kruis aan te nemen, wat zij van nature ook nooit zouden accepteren.

Hoe is het met mensen die berouwvol en Godvrezend leven en dan het Evangelie horen?

De hoofdman Cornelius kende de opgestane Heiland niet, maar hij eerde de ware God en toonde vruchten in overeenstemming met de bekering (Hand. 10:1 e.v.). Toen hem door Petrus het Evangelie van genade gebracht werd, nam hij de boodschap met blijdschap aan, werd hij met de Heilige Geest verzegeld en liet hij zich dopen. Precies zo was het bij de discipelen van Johannes de Doper, die zich weliswaar bekeerd hadden en gelovig waren, maar niet de Heilige Geest bezaten, omdat zij het Evangelie niet kenden. Toen zij het aannamen, konden zij de Geest ontvangen en de Christelijke doop laten voltrekken – nu waren zij Christenen (Hand. 19:1-7).

Wie – zonder de Opgestane te kennen – voor God vanwege zijn verdorven toestand tot berouw is gekomen en tot eer van God leeft, zal het Evangelie van genade dankbaar aannemen, als hij het hoort. Echte discipelen kennen de

waarheid (Joh. 8:31-32). Wie de boodschap echter afwijst, bewijst daarmee dat hij nog nooit kennis van zonden heeft gehad.

Worden dan niet alle gelovigen alleen maar op grond van het werk van de Heere Jezus aan het kruis bevrijd van de toorn van God?

Jawel, vanzelfsprekend! Iedere zegen van God berust op de dood van de Heere. In de tijd vóór het kruis kon God Zijn oordelen alleen maar inhouden, omdat Hij vooruitzag naar het bloed van Christus (Rom. 3:25). De gelovigen van die dagen wisten natuurlijk nog niets van het vergoten bloed van Christus en konden er dus ook niet in geloven, zoals wij het in de 'huidige tijd' mogen doen (Rom. 3:26). Alle gelovigen uit alle heilsperiodes hebben echter de redding van de hel alleen aan de Heere Jezus, het Lam van God, en Zijn verlossingswerk aan het kruis te danken. Sommigen weten dat al tijdens hun leven (hoe gelukkig zijn zij!), anderen ervaren het pas in de eeuwigheid.

Als de 'onbereikten' niet per definitie allemaal verloren zijn – wat motiveert ons dan eigenlijk nog hun het Evangelie te verkondigen?

Wij Christenen moeten ons door zulke, puur menselijke conclusies niet laten demotiveren, maar eenvoudig gehoorzaam zijn aan de opdracht van de Heere en het Evangelie naar de einden van de aarde brengen (Luk. 24:47 enz.). Wat God in Zijn soevereiniteit onder

de 'onbereikten' mag bewerken, is alleen Zijn zaak en heft onze verantwoordelijkheid nooit op. En laten we ook bedenken: het geloof in het Evangelie van de genade leidt tot een geweldige stroom van zegeningen, die veel verder strekt dan de zegen van de gelovigen in andere tijdperken. Dit geloof maakt de ziel gelukkig, zoals ze dat op geen enkele andere manier kan worden.

Waarom wordt het 'lot' van hen die niet met het Evangelie bereikt worden, in het Nieuwe Testament niet uitvoerig belicht?

Ik denk dat dat is omdat de 'onbereikten' er eigenlijk niet (blijvend) horen te zijn, en ook dat wij met het oog op het evangeliseren niet zouden verslapen. Het zwijgen van Gods Woord over sommige punten maakt ons zeker voorzichtig, en dus weten wij ook niet hoeveel van de 'onbereikten' de ware God kennen en verheerlijken. Maar dat God onder deze mensen in Zijn genade werkt, wil ik graag vasthouden, want anders zouden zij geen kans hebben om aan het oordeel te ontkomen.

Een God Die liefde is, zal echter ieder mens de kans willen geven van zijn schuld verlost te worden en zich met Hem te verzoenen. En dus worden bij de grote, witte troon niet alleen de boeken geopend waarin al de slechte werken van de mensen geschreven staan, maar ook het Boek van het Leven, waarin de namen staan van allen die een nieuw leven mochten ontvangen (Openb. 20:12).

God werkt in Zijn genade op de hele aarde. Hij heeft het gedaan, Hij doet het en Hij zal het doen. Maar onze verantwoordelijkheid als Christen is het om van de Naam van Zijn Zoon te getuigen en de Redder van de wereld aan alle mensen bekend te maken. 'En Hij zei tegen hen: Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan alle schepselen. Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar wie niet geloofd zal hebben, zal veroemd worden' (Mark. 16:15-16).

Gerrid Setzer

God wil dat alle mensen zalig (gered) worden en tot kennis van de waarheid komen.

1 Timotheüs 2:4

De 66 boeken uit de Bijbel.

Numeri

Men telde hen, op bevel van de HEERE, door de dienst van Mozes, iedere man overeenkomstig zijn dienst en overeenkomstig zijn last. Zij zijn degenen van hen die geteld waren, zoals de HEERE Mozes geboden had.
Numeri 4:49

In het boek Numeri vinden we de telling en ordening van het volk Israël op hun tocht door de woestijn. God gaf aanwijzingen voor hun dienst en oorlogsvoering terwijl ze op weg waren naar het land Kanaän. Iedereen kreeg een specifieke plaats toegewezen door God. Het maakte daarbij niet uit of het nu ging om de twaalf stammen (waaruit de soldaten werden gekozen); of de Kahathieten, Gersonieten of Merarieten; of de geslachten van de stam Levi (die waren aangesteld om de priesters te dienen in hun zorg voor de tabernakel en hun dienst). In deze bijzonderheden zien we een beeld van de grote wijsheid en zorg van God in het regelen van alle zaken van het leven van Zijn heiligen voor hun geschiedenis in de wereld. Een wereld die we als een woestijn zullen ervaren.

Hun geschiedenis wordt gekenmerkt door bijna veertig jaar van totale zwakte, falen, klagen en ongehoorzaamheid. Het is zo verdrietig dat dit in de

Gemeente vandaag de dag herhaald wordt. Toch schijnen de zorg – die nooit faalt – en trouw van God, stralend boven haar tekortschieten uit. Dit is duidelijk te zien in de geschiedenis van Bileam (Num. 22-24). We zien hier hoe God Zijn volk verdedigt tegen alle inspanningen van de vijand om hen eronder te krijgen.

Jozua en Kaleb (Num. 14:6-9) zijn echter verfrissende voorbeelden van toewijding die niet wankelt. Dit in tegenstelling tot de ongehoorzaamheid die er over het algemeen gevonden wordt. Zij herinneren ons er sterk aan dat wij geen falende mensen hoeven te zijn. Een goed besef van de telling en ordening van God – van de plaats waar Hij ons stelt, die Hij voor ons geschikt vindt, in de dienst die Hém aangenaam is –, zal ons vastberadenheid maken en doorzettingsvermogen geven. Dit onafhankelijk van wat anderen ook mogen doen.

Leslie M. Grant

Het cadeau van de vrek

Vele jaren geleden woonde er een man met de naam Guizon in Marseille, in het zuiden van Frankrijk. Het is een gebied dat nu bekendstaat om zijn prachtige tuinen. Maar dat was niet altijd zo. Op het moment dat ons verhaal begint, had Marseille geen goede watervoorziening en was de omgeving vaak dor en kaal. Guizon leek het altijd druk te hebben – hij was altijd bezig met geld verdienen, zowel door hard werken als door zorgvuldige investeringen. Zijn kleding was zichtbaar oud en versleten. Zijn eten was het eenvoudigste en goedkoopste wat er te krijgen viel. Hij woonde alleen, en ontzegde zichzelf de luxe en zelfs het gemak van het gewone leven. Guizon stond in Marseille bekend als een vrek. Hoewel hij altijd eerlijk was in het zakendoen en trouw in het vervullen van zijn plichten, werd hij door de meeste mensen veracht. Bij het zien van zijn armoedig geklede gestalte schreeuwden de jongens hem na op straat: 'Hier gaat de oude gierigaard!' Hij liep altijd door en schonk geen aandacht aan het gescheld dat tegen hem gericht was, en wanneer hij werd aangesproken, reageerde hij vriendelijk en geduldig. Uiteindelijk was zijn rug gebogen door het onophoudelijk werken en zijn haar grijs van ouderdom, en op een leeftijd van meer dan tachtig jaar overleed Guizon.

Een verrassend testament

De executeurs van zijn boedel ontdekten dat hij een fortuin aan goud en zilver had verzameld. Tussen zijn papieren zat zijn testament, dat deze alinea bevatte: 'Ik ben ooit arm geweest, en ik heb gemerkt dat de inwoners van Marseille zwaar te lijden hebben door een gebrek aan zuiver water. Aangezien ik geen familie heb, heb ik mijn leven gewijd aan het bijeenbrengen van een bedrag dat voldoende is om een aquaduct te bouwen waarmee de stad Marseille van zuiver water kan worden voorzien, zodat ook de armste mensen voldoende voorraad zullen hebben.' En zo werd er tussen 1837 en 1848 een kanaal gebouwd met een lengte van bijna 100 kilometer, om water van de rivier de Durance naar Marseille aan te voeren, en dat bracht het gebied rond Marseille welvaart en pracht. Veracht en zonder vrienden leefde en stierf Guizon in eenzaamheid, om zuiver water te brengen aan de mensen die hem verkeerd begrepen en behandelden.

Een grotere Gever

Er was eens een andere Man, in een oostelijk land, die veel erger verkeerd begrepen en behandeld werd: de Heere Jezus Christus, de Zoon van God, de Verlosser.

Ongeveer 700 jaar voordat Hij in deze wereld werd geboren, werden deze woorden over Hem geschreven: 'Hij was veracht, de onwaardigste onder de mensen ... Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht' (Jes. 53:3). In Zijn leven en sterven, heeft Hij deze profetie volledig vervuld. Zijn leven werd gekenmerkt door vrijwillige armoede. Hij had geen huis, '... niets waarop Hij het hoofd kon neerleggen' (Matth. 8:20). Maar de gevoelens ten aanzien van deze zachtmoedige en nederige Man waren zo sterk dat Zijn volk aandrong op Zijn dood, en het uitriep: 'Kruisig Hem, kruisig Hem!' (Luk. 23:21). Hij maakte geen gebruik van Zijn macht, maar liet Zich als een misdadiger behandelen, onderging een oneerlijke rechtszaak en werd gekruisigd. Terwijl Hij daar hing en leed aan het kruis, bespotten de voorbijgangers Hem. Maar de Bijbel vertelt ons dat Hij daar niet leed vanwege Zijn eigen zonden, maar voor de zonden van ieder die in Hem zal geloven: 'Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen' (Jes. 53:5). 'Want u kent de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij omwille van u arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden' (2 Kor. 8:9).

Guizons testament zorgde voor zuiver water voor alle arme mensen van

Marseille. De Heere Jezus Christus heeft door Zijn sterven en opstanding, het voor ieder van ons mogelijk gemaakt om te drinken van het water van eeuwig leven, eenvoudig door te geloven in Hem. De zelfverloochening van iemand als Guizon is niet te vergelijken met de oneindige prijs van het geschenk dat de Heere Jezus geeft. Het water van het leven vloeit vandaag en we mogen drinken zoveel we willen en nodig hebben, gratis: 'O, alle dorstigen, kom tot de wateren ... kom, koop en eet, ja, kom, koop zonder geld, zonder prijs' (Jes. 55:1). De Heere Jezus zei: 'Wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben ... Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken!' (Joh. 6:35; 7:37). 'Laat hij die dorst heeft, komen; en laat hij die wil, het water des levens nemen, voor niets' (Openb. 22:17). 'Het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere' (Rom. 6:23). 'Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult zalig worden, u en uw huisgenoten' (Hand. 16:31).

Uit: 'Toward the Mark'

DE LES VAN DE WISKUNDETOETS

Wiskunde – voor de één een verschrikking, voor Max het simpelste vak van de wereld. Hij staat allang een dikke tien en maakt zich over geen enkele toets meer grote zorgen. Hij heeft het gewoon gesnapt en weet wat de leraar van hem wil horen, als die vragen stelt. En dus is hij ook niet bang voor de wiskundetoets van morgen en geniet hij van een middag achter de computer. Uur na uur verstrikt en als Max naar bed gaat, is het al heel laat. Hij pakt nog snel zijn tas in en valt meteen in slaap.

Als hij wakker wordt, is het al licht buiten – hij heeft zich een uur verslapen. De gedachte aan wiskunde schiet door hem heen. Snel springt hij uit bed, kleedt zich aan en stormt het huis uit. Op het laatste moment bereikt hij de bus nog en hij is blij, als hij op een stoel neerploft. Tijdens de busreis denkt hij na: 'Voor bidden en Bijbellezen heb ik vandaag geen tijd gehad, maar wat maakt het uit, ik kan wiskunde gewoon. Dat zal geen probleem worden. Het is tot nog toe altijd goed gegaan en alle leerlingen zijn jaloers op mij. Dat is een cool gevoel!'

Nadat hij van de leraar het opdrachtenblad gekregen heeft, ziet hij in gedachten al de oplossingen van de opdrachten en hij weet: ook deze toets zal kinderspel worden. Maar wat is dat? Als hij de uitkomst van de eerste opdracht controleert, klopt het niet. Ergens moet hij zich verrekend hebben. Hij loopt de opdracht nog een keer door en zoekt naar de fout. Maar waar zit die? Koortsachtig begint hij aan de andere opdrachten – maar bij geen enkele opdracht kan hij tot de juiste oplossing komen. Zijn gedachten kan hij niet bij de opdracht houden, want de eerste opdracht zit nog steeds in zijn hoofd. Zoiets is nog nooit gebeurd! Als hij de toets inlevert, heeft hij slechts een derde van de opdrachten opgelost – wat een teleurstelling.

Als hij er 's avonds over nadenkt, ontdekt hij waarin het eigenlijke probleem lag. Eén cruciale zaak heeft hij bij de voorbereiding van de wiskundetoets niet in het oog gehouden:

**GOD KEERT ZICH TEGEN DE HOOGMOEDIGEN,
MAAR AAN DE NEDERIGEN GEEFT HIJ GENADE!**

Als God niet helpt, is zelfs het
makkelijkste moeilijk. Maar met Gods hulp
is het moeilijkste makkelijk!

Uitverkoren in Christus – van vóór de grondlegging van de wereld

Deel 1

Uitverkiezing is één van de belangrijke thema's in het Woord van God. In het Nieuwe Testament vinden we er niet zo veel over. Maar de verwijzingen die God ons gegeven heeft, trekken onze aandacht. Want ze laten ons iets zien van het hart van God en van Zijn raadsbesluit. Dat zal ons tot aanbidding brengen.

In dit artikel gaat het om de Christelijke uitverkiezing, dus om de uitverkiezing van individuen. In het Oude Testament had God een volk voor Zich verkoren – het volk Israël. Nu zijn het individuele personen, die God uitverkoren heeft.

De uitverkiezing van de verlost en een geweldig thema maar tegelijkertijd schijnt dit ook een erg moeilijk thema te zijn. Want er zijn veel misvattingen, die onder gelovigen helaas tot veel strijd geleid hebben. Jammer dat dit bij zo'n belangrijk thema het geval is. Satan, de grote tegenstander van onze Heere, doet er alles aan de blijdschap van deze grootse zegen te vernietigen. Dit artikel moet met behulp van enkele vragen het besef van deze heerlijke waarheid verdiepen.

Wie heeft uitverkoren?

'Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus, omdat Hij ons vóór de grondlegging van de wereld in Hem uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde' (Ef. 1:3-4).

De apostel Paulus maakt in Efeze 1:3 duidelijk dat het God de Vader is Die mensen uitverkoren heeft. Paulus noemt Hem hier 'de God en Vader van onze Heere Jezus Christus'. In dit vers staat in het bijzonder deze Ene Persoon van de Goddelijke Drie-eenheid in het middelpunt: de Vader. Hij heeft het raadsbesluit van de uitverkiezing (en van veel meer zegeningen voor de verlost en) genomen. Zijn liefde, macht en autoriteit worden in deze tekst bijzonder benadrukt. Maar we zien hier ook Zijn Goddelijk karakter, in Zijn heiligheid en liefde.

Daarom noemt Kolosse 3:12 de verlost en van de genadetijd 'uitverkorenen van God'. Zij worden niet de uitverkorenen van de Vader genoemd, ook al is dat waar. Hier staat de Drie-enige God voor ons. Dat maakt de uitverkiezing zo waardevol: niet een mens, niet een engel, maar God was het Die interesse in de mensen had en hen actief uitverkoren heeft. De Hoogste, de eeuwige God, heeft Zich tot de mensen gewend, omdat Hij een liefdevolle interesse in hen had.

Op welke basis heeft God uitverkoren?

Nu komt de vraag naar voren hoe we ons het proces van de uitverkiezing moeten voorstellen. We vinden daarover in de Bijbel bijna geen aanwijzingen. Toch leren we dat dit uitverkiezen een actief proces is, een werkelijke selectie. God heeft niet in Zijn alwetendheid alleen maar toegekeken hoe mensen op deze aarde eens hun leven zouden inrichten. Natuurlijk wist Hij dat dié of dié zich zou bekeren. Maar dat was niet de aanleiding of de oorzaak om juist deze personen uit te kiezen: 'Opdat het voornemen van God, dat overeenkomstig de verkiezing is, stand zou houden, niet uit de werken, maar uit Hem Die roept' (Rom. 9:11).

Nee, want dat zou helemaal geen uitverkiezing zijn, maar slechts alwetendheid. Wij lezen echter in Efeze 1:4 dat God uitverkoren heeft. Hij heeft werkelijk een keuze gemaakt, zelfs een selectie. Hij heeft bepaalde personen

uit een reusachtige menigte van mensen uitverkoren. En zoals altijd heeft God daarmee een doel. Want Hij handelt nooit zonder bedoeling. Hij heeft mensen voor Zichzelf uitverkoren. Dat is de geweldige boodschap voor ons: God heeft niet toegekeken, maar God heeft mensen bewust en uit liefde uitverkoren.

In Efeze 1:5 lezen wij dat God ons met de geestelijke zegeningen 'overeenkomstig het welbehagen van Zijn wil' gezegend heeft. Deze wil van God wordt met Zijn voornemen verbonden (Ef. 1:11). Daarmee hebben wij het eeuwige raadsbesluit van God voor ons, Die ons tot deze heerlijkheid uitverkoren en aangenomen heeft.

Het is dus Gods persoonlijke 'wil' die aan het werk ging. God als de Eeuwige, bezit een soevereine wil. Dat hebben wij als mensen te accepteren. Want wij zijn Zijn schepselen, die het

handelen van God niet in twijfel kunnen trekken (zie ook Rom. 9:20). Daartoe hebben wij het recht niet.

Met welk recht heeft God ons uitverkoren?

Frederik W. Grant: 'Uitverkiezing is het genadig ingrijpen van Gods liefde ten gunste van hen die zich niet van andere mensen onderscheiden'. Grant gaat dan verder met het beschrijven van de grote genade van deze uitverkiezing, wat ons tot dankbaarheid moet leiden: 'Zij (deze mensen) zijn dood en precies zo in zonden geweest als alle anderen. Maar in plaats van aan het verderf overgegeven, worden zij aan Christus gegeven als vrucht van Zijn gezegend werk, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders'.

Maar God heeft het recht om te handelen zoals Hij wil. Hij heeft al vóór de grondlegging van de wereld naar deze wil – Zijn eigen wil – gehandeld. God bezit dus een wil, die Zijn handelen bepaalt. En omdat Hij er vreugde aan beleefde met mensen gemeenschap te hebben, heeft Hij hen uitverkoren om aan Zijn gemeenschap deel te hebben. Deze uitverkiezing is dus niet toevallig. Ze is niet zonder bedoelingen, en ze is ook niet afhankelijk van de wil of de beslissingen van de mens. Ze is enkel en alleen verbonden met de uitdrukkelijke wil van God.

Deze uitverkiezing heeft niets te

maken met het blinde lot en is ook niet grillig. Want als de eeuwige, soevereine God heeft Hij het recht in overeenstemming met Zijn Persoon te handelen. Hij is rechtvaardig – maar Hij heeft als de Schepper en Pottenbakker (zie ook Rom. 9:19-21¹) het recht vaten tot Zijn eer te maken en 'om de rijkdom van Zijn heerlijkheid

bekend te maken over de voorwerpen van Zijn ontferming ... tot heerlijkheid' (zie Rom. 9:23). 'Is er onrechtvaardigheid bij God? Volstrekt niet!' (Rom. 9:14). Hij heeft het recht te zegenen wie Hij wil zegenen.

Met welke reden en met wat voor doel heeft God ons uitverkoren?

Als gelovigen vragen wij ons af: Waarom heeft God ons uitverkoren? En met welk doel deed Hij dit? Hij had toch niemand nodig. Als de in Zichzelf gelukkige God (zie Hand. 17:35, 1 Tim. 6:15,16) was Hij, voordat Hij ook maar iets geschapen had, voor Zichzelf volmaakt genoeg. Waarom dan de uitverkiezing van (nog helemaal niet geschapen) mensen? Het antwoord vinden we opnieuw in Efeze 1. Hij handelt naar het welbehagen van Zijn wil (vs. 5), tot lof van de heerlijkheid

van Zijn genade (vs. 6), en Hij heeft ons in Christus uitverkoren 'in liefde' (vs. 4).

¹ God heeft – net als de pottenbakker (zie Rom. 9:21) – zelfs het recht vaten tot oneer te maken. Want Hij is absoluut soeverein. Maar we lezen nergens dat Hij dat gedaan heeft. Integendeel! Want God is niet alleen almachtig, Hij is in Zichzelf licht en liefde. Dan zou Hij dus tegen Zijn natuur in handelen, als Hij mensen zou voorbereiden voor het verderf.

Liefde was de beweegreden van God. Het moet Goddelijke liefde zijn, die wij niet kunnen begrijpen, die zulke nog niet eens levende mensen actief uitverkiest. Het is geen toeval dat Paulus in 1 Thessalonicenzen 1:4 die uitverkiezing van de gelovigen verbindt met het feit dat zij door God geliefd zijn. Ook in 1 Petrus 1:2 verbindt de apostel de uitverkiezing met God, de Vader. De naam 'Vader' staat voor de relatie van God met de Zijnen. Zelfs met betrekking tot Gods aardse volk lezen wij in Deuteronomium 7:8 dat het 'vanwege de liefde van de Heere' uitverkoren is. Dat wordt in Romeinen 9:13 bevestigd. Hoeveel te meer geldt deze liefde dan voor de uitverkorenen van de huidige genadetijd!

Als we dan ook nog bedenken wat wij van nature waren, wordt deze liefde nog groter voor ons. God had al voordat er mensen bestonden en in zonde konden vallen, de wil hen in Zijn nabijheid te hebben om hen met Goddelijke liefde te omringen. Hij zag altijd al Christus, Zijn geliefde Zoon, in hen als Hij aan hen dacht. En zoals Hij Goddelijke genegenheid voor Hem, Zijn Geliefde, had, zo keek Hij ook naar hen. Het zal voor ons eeuwig niet te bevatten blijven. Want om dat te kunnen begrijpen, zouden we God moeten zijn.

Bovendien had God een doel, toen Hij mensen uitverkoos. Ze moesten Zijn liefde zien en zich erin kunnen verblijden. Maar ze kunnen alleen maar voor Hem zijn, als ze ook Zijn natuur

bezitten. Hij is heilig, dus moeten zij ook heilig zijn. Hij is onberispelijk, dus zij ook. Zo brengt God hen uit liefde op een terrein dat door heiligheid en liefde gekenmerkt wordt. En Hij doet het allemaal, omdat het Zijn persoonlijk welgeval is (Ef. 1:5). Over dit geschenk kunnen wij ons alleen maar verbazen.

Wanneer heeft God ons uitverkoren?

Paulus leert ons in Efeze 1:4 dat God ons al van vóór de grondlegging van de wereld uitverkoren heeft. De tijd van de aarde en het universum was dus nog niet aangebroken, toen God deze keuze maakte. De uitverkiezing leidt ons dus terug naar een 'tijd' waarover wij bijna niets weten. En ze laat ons tegelijkertijd zien dat het werkelijk om een eeuwige en dus hemelse zegen gaat.

God schenkt ons op deze aarde en voor deze aarde veel. Maar de blijvende, eeuwige zegeningen hebben met de eeuwigheid en met de hemel te maken. De uitverkiezing hoort juist daarbij. De natuurlijke mens kan het niet begrijpen en de verlost mens zal zich er alleen maar in kunnen verblijden, als hij zich bewust is van zijn relatie met Christus in de hemel en die ook 'beleeft'. Het is één van de belangrijkste zegeningen die God de Zijnen gegeven heeft.

Waarvoor heeft God ons uitverkoren?

We hebben al gezien wat voor een geweldig doel God had, toen Hij mensen uitverkoos. Volgens Efeze 1:4-5 heeft God deze mensen voor Zichzelf uitverkoren. Hij had en heeft interesse in hen die Hij uitverkoos. Hij wil vreugde aan hen beleven, hen helemaal voor Zichzelf hebben en in een atmosfeer van heilige liefde, gemeenschap met hen hebben. Daarbij moeten wij bedenken dat we over de eeuwige God spreken, Die de zichtbare en onzichtbare schepping in het leven geroepen heeft. Hij is de hoogste autoriteit die er is, ja, de meest verheven Persoon, de Enige Die nooit geschapen werd omdat Hij eeuwig is.

Dan vinden we in Romeinen 8:28-30 meer details van het Goddelijke plan: God heeft mensen naar Zijn eeuwig voornemen (Ef. 1:11; 3:11) geroepen. Hij heeft hen al van vóór de grondlegging van de wereld gekend – dat is de voorkennis waarover we ook in 1 Petrus 1:2 lezen. Dat is veel meer dan alleen kennis van hen hebben. Hij heeft hen bewust in het oog gehouden om met hen iets naar Zijn eigen wil te doen. Zijn actieve voornemen om met mensen die nog niet geschapen waren te handelen, leidde ertoe dat Hij hen uitverkoos. Hen heeft Hij er van tevoren toe bestemd om aan het beeld

van Zijn Zoon gelijkvormig te worden. Voordat de verlost en leefden, had God dit voornemen al om mensen met Zijn Zoon - de Heere Jezus - te verbinden. Daartoe moesten zij aan Hem gelijk zijn, waarbij Hij altijd de Eerstgeborene blijven zal, Die de voorrang heeft. Maar God wilde vanuit Zijn Goddelijke liefde dat Christus niet alleen in de hemel is, maar dat er mensen zijn die Hem daar omringen en aan Hem gelijk zijn. Het hele handelen van God, dat deel uitmaakt van Zijn eeuwige voornemen (voorkennis, uitverkiezing, voorbestemming), vond dus al vóór de grondlegging van de wereld plaats.

Maar daarmee is Gods handelen niet voorbij. Deze mensen heeft God 'in de tijd' - dus tijdens hun leven op deze aarde - geroepen (zie Gal. 1:15; 2 Tim. 1:9) en gerechtvaardigd (zie Rom. 3:28). Dat hadden wij nodig omdat wij zondaars waren. De hoogste instantie heeft ons van alle schuld vrijgesproken. Zijn raadsbesluit was daarmee echter nog niet volledig vervuld. Hij heeft hen ook verheerlijkt. Dat is nu nog geen werkelijkheid geworden. Maar in Zijn voornemen is dat allemaal al opgenomen. Het is alleen nog een kwestie van tijd, voordat deze geweldige uitverkiezing ook dit praktische doel bereikt zal hebben.

Manuel Seibel

In het volgende nummer behandelen we nog een volgend deel over de uitverkiezing. Want er zijn nog andere belangrijke vragen, namelijk of er een uitverkiezing tot verdoemenis is, wie God uitverkoren heeft, of God werkelijk 'actief' uitverkoren heeft.

Waarom zijn er sterren?

De vorige keer hebben we gezien hoe ongelooflijk veel sterren de God als Schepper heeft gemaakt. Nu komen we bij de vraag: **Waarom zijn de sterren er eigenlijk?**

We weten dat er ontelbaar veel zijn en dat ze allemaal verschillend zijn. Maar wat is eigenlijk het doel of het plan daarachter? Dat lezen we al in het scheppingsverhaal in Genesis 1:14-15. Daar staat namelijk:

'En God zei: Laten er lichten zijn aan het hemelgewelf om scheiding te maken tussen de dag en de nacht; en laten zij zijn tot aanduiding van vaste tijden en van dagen en jaren! En laten zij tot lichten zijn aan het hemelgewelf om licht te geven op de aarde!'

Kort samengevat:

De sterren hebben drie doelen: ze zijn als teken (we zullen hierna nog zien wat dat betekent), ze zijn als aanwijzing van tijden (dat wordt vandaag

niet helemaal meer zo gebruikt, omdat wij op atoomklokken zijn overgegaan) en ze zijn er om op de aarde licht te geven.

Dus niet om zo maar ergens licht te geven. Nee, het hoofddoel is dat zij hun licht zenden naar de aarde. En nog exacter betekent dat: ze schijnen voor ons! Ze zijn speciaal gemaakt voor ons! Dat is het enige doel. Niet om hun licht zo maar ergens naartoe te sturen. Nee, maar opdat wij het zouden zien en een stuk van de heerlijkheid van God zouden waarnemen. Dat staat hier heel duidelijk geschreven. Maar waarom schijnen ze op de aarde? Wat moeten ze doen?

Welnu, de sterren hebben een boodschap! Hoe brengen zij die boodschap?

En de tweede vraag die we ons moeten stellen: Wat is de boodschap van de sterren?

Ten eerste: God had reusachtige luidsprekers kunnen installeren in het heelal met heel veel geluidssterkte en zou ons dan steeds kunnen overspoelen met geluid. Maar dat doet God niet. God houdt Zich zo op de achtergrond dat Hij de boodschap brengt zonder geluid te maken. Geluidloos. Dat kan Hij Zich permitteren. Maar Hij máákt de boodschap bekend.

De boodschap van de sterren heeft het grootste voordeel: het bereikt elke plek op de aarde.

Geen enkele plek is uitgesloten van deze boodschap. Dat is geweldig! De boodschap van God gaat op deze manier overal rond. We hebben vorige keer al gelezen in Psalm 19:4: *'Geen spreken is er, geen woorden zijn er, hun stem wordt niet gehoord'*. Dat betekent - welke stem er ook maar op aarde klinkt, welke taal men ook spreekt - alle mensen zullen deze boodschap ontvangen. Allemaal, zonder uitzondering.

Toen het communisme nog in sommige Europese landen aanwezig was, had de regering van Albanië gezegd: 'In ons land zijn geen Bijbels, geen dominees, geen priesters, er zijn geen christelijke boeken, niets! Wij zijn de eerste atheïstische staat in de wereld!

Hier is geen boodschap meer van God!'

Dwaling! Fout! Elke nacht was er de boodschap van de sterren. En dat konden ze niet uitschakelen. Deze boodschap kan niemand uitwissen. En deze boodschap is ook voor iedereen waarneembaar op dezelfde manier. Onafhankelijk of je nu Nobelprijswinnaar bent of analfabeet. Ook zij kunnen de boodschap van de sterren lezen. En het is ook niet afhankelijk van huidskleur, niet afhankelijk van leeftijd; het is van alles onafhankelijk. Dit is zo'n geniale boodschap dat iedereen ze kan begrijpen en interpreteren. Dat is de geweldige boodschap van de sterren. Onafhankelijk van elke plaats waar we ook zijn.

In Romeinen 10:18 lezen we: *'Hebben zij het dan echt niet gehoord? Zeker wel: Hun geluid is over heel de aarde uitgegaan, en hun woorden tot de eindigen van de wereld'*.

Dit woord uit de Brief aan de Romeinen is een citaat uit Psalm 19:5: *'Hun richtlijn gaat uit over heel de aarde, hun boodschap tot aan het einde van de wereld'*. Dus tot aan het einde van de wereld. Overal zal de boodschap moeten komen. In een andere vertaling staat er: *'...toch gaat hun prediking uit over de hele aarde en hun taal tot aan het einde van de wereld'*. Dat betekent dat in elk willekeurig taalgebied op aarde, waar dat ook is, de boodschap van de sterren aanwezig is. Wat is dat onvoorstelbaar groot! De vraag hoe de sterren de boodschap brengen hebben we nu uitgelegd. Nu komen we bij de tweede vraag: Wat verkondigen ze ons eigenlijk? Wat is de boodschap van de sterren?

En dit antwoord lezen we in de Brief aan de Romeinen. Daar staat in hoofdstuk 1:19-22: *'Omdat wat van God gekend kan worden, hun bekend is. God Zelf heeft het hun immers geopenbaard. Want de dingen van Hem die onzichtbaar zijn, worden sinds de schepping van de wereld uit Zijn wer-*

ken gekend en doorzien, namelijk én Zijn eeuwige kracht én Zijn Goddelijkheid, zodat zij niet te verontschuldigen zijn. Want zij hebben, hoewel zij God kennen, Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar zij zijn verdwaasd in hun overwegingen en hun onverstandig hart is verduisterd'.

Dit is een centrale zin in het Nieuwe Testament die zegt dat elk mens die op deze aarde wandelt, de boodschap van God door de schepping heeft gekregen. Ieder mens! Er zal niemand ooit in het oordeel van God verschijnen die kan zeggen: 'Ik heb van God helemaal niets geweten. Ik heb in een stam ergens geleefd en daar is nog nooit een zendeling gekomen, ik heb nooit iets over God gehoord'.

Dan zal God vragen: 'Wat heb je gedaan met de boodschap van de sterren? Die heb je toch elke nacht gehad?' En daar hadden ze uit kunnen concluderen dat er een eeuwige God moet zijn. En niet dat God er eventueel zou kunnen zijn. O nee, hier staat dat ze weten dát er een God is. Dus ook de grootste atheïst kan niet zeggen: 'Ik wist niet dat er een Schepper was'. Hij had het kúnnen weten, want de schepping getuigt er elke dag van!

Werner Gitt

A man in a dark suit, white shirt, and red tie stands on a dark, rocky cliff. He holds a black umbrella over his head and a brown folder under his left arm. Below him, the ocean is turbulent with several shark fins visible above the water. The sky is filled with dramatic, orange and grey clouds.

Val en herstel van een gelovige

In het vorige nummer hebben we gezien dat er een echte belijdenis nodig is voordat er herstel kan intreden. Dit uit zich in een verbroken geest en een verootmoedigd hart. De Heilige Geest zal dit in ons werken.

Dat was bijvoorbeeld het geval bij David na zijn overspel met Bathseba, zijn leugens en zijn moord op Uria (lees Ps. 51). Je laat geen verbroken en verootmoedigd hart zien door tijdens de samenkomsten of in de dienst iets heel speciaals te doen. De eis van een soort openlijke belijdenis en vernedering voor de hele gemeente komt in veel kringen voor, maar kun je lang niet altijd onderbouwen vanuit het Woord. Het kan gemakkelijk een activiteit van het vlees worden, dat wil laten zien dat het met 'de affaire' weer helemaal in orde is. Zo'n gebroken, verslagen, vernederd hart openbaart zich in tegendeel in de stilte,

in tranen en in zichtbare nederigheid, die zich niet verontschuldigt, rechtvaardigt of manifesteert. Laat Psalm 51 maar eens op je inwerken.

En wat ook belangrijk is: een dienst voor de Heere kan de gedane belediging aan de allerheiligste God niet ongedaan maken. Actief worden voor de Heere neemt ook het onrecht of leed dat anderen door ons leven in zonde is aangedaan, niet weg.

Onze zonde en schuld wordt alleen vergeven door oprechte belijdenis. Dat

betekent: een eerlijk en volledig, onder diep berouw erkennen van het verkeerde. Dat belijden gebeurt allereerst naar God toe, zodat Hij ons zal kunnen vergeven en ons zal kunnen reinigen van alle ongerechtigheid (1 Joh. 1:9).

Maar dan blijven nog over het onrecht en leed dat anderen is aangedaan. Wat zegt het Woord daarover? Wij lezen in Leviticus 6:4-7: 'Dan moet het zó zijn – omdat hij gezondigd heeft en schuldig bevonden is – dat hij het geroofde, dat hij wegroofde, terugbrengt ... Daarvan moet hij de volle waarde vergoeden en er nog een vijfde deel aan toevoegen ... Hij moet zijn schuldoffer voor de HEERE naar de priester brengen, een ram zonder enig gebrek uit het kleinvee, tegen een door u bepaalde waarde, als schuldoffer ... Zo moet de priester verzoening voor hem doen voor het aangezicht van de HEERE, en het zal hem vergeven worden'.

Hier zien wij twee belangrijke dingen die iemand moet doen als hij heeft erkend dat hij kwaad heeft gehandeld en heeft gezondigd.

Allereerst moet hij het onrecht herstellen voor 120%: de volle waarde van het onrecht en een vijfde deel daarbovenop.

Concreet betekent dat: als je 50 euro hebt gestolen, moet je dus 60 euro vergoeden. De les is deze: dat het herstel zich op zo'n overvloedige en overtuigende manier uit, dat niemand nog zal twijfelen aan de echtheid van het berouw.

Dat geldt niet alleen voor materiële dingen, waarbij je heel gemakkelijk kunt uitrekenen wat de waarde ervan is als je die met 20% vermeerderd. Als je bijvoorbeeld je vader ongehoorzaam bent geweest, is het niet voldoende om snel excuses uit te spreken, een vaak erg oppervlakkig 'sorry' of hooguit 'vergeef mij!'. Door jouw daden, je gebrokenheid, je nederigheid van geest laat je het werk van berouw zien dat de Geest in jou heeft bewerkt.

Pas nadat het herstel was voltooid, mocht de Israëliet voor Gods aangezicht komen met het offer om vergeving te krijgen. Hetzelfde geldt ook voor onze tijd. Volledige vergeving (het echte herstel van de gemeenschap met de Vader en Zijn Zoon en daarna het echte herstel van de gemeenschap met de kinderen van God) is alleen mogelijk door échte belijdenis van mijn zonden voor de Heere en het in orde maken van de gevolgen van mijn zonde tegenover mijn naasten.

Wat het laatste punt betreft, het is duidelijk dat dit niet snel gebeurt. Stel dat ik enkele maanden lang in het weekend beschonken ben geweest, samen met ongelovigen uit mijn omgeving. Ik hoef dan niet te verwachten het leed of onrecht binnen enkele weken te kunnen herstellen, nadat ik weer begonnen ben om de samenkomsten regelmatig te bezoeken. Zo snel kan de gemeente niet overtuigd raken van de ernst van mijn berouw (Bovendien zou ze door mij zo snel toe te

staan weer deel te nemen aan het Avondmaal van de Heere, lichtvaardig handelen tegenover de Heere Zelf.). De ongelovige mensen om mij heen kunnen mijn belijdenis alleen accepteren, als zij zien dat ik daadwerkelijk afstand neem van hun manier van doen. Ook het getuigenis van de Heere zal bespot worden door snel en alleen maar uiterlijk 'herstel'.

Als ik bijvoorbeeld een meisje heb misbruikt (zelfs als ik haar 'genomen' heb, zoals men dit wel zegt, misschien wel met haar toestemming), heb ik een ernstige belediging begaan tegen een schepsel van God. God heeft haar immers niet geschapen met het doel dat ik misbruik van haar maak. Ik zal het voor haar moeten belijden in oprechte nederigheid en onder echt berouw. Als ik dat niet doe, word ik zelfs een hindernis voor haar bekering en vervolgens voor haar geestelijke groei. Ik zal ook het onrecht dat ik haar ouders heb aangedaan, moeten herstellen, zelfs ten opzichte van mensen uit mijn of haar omgeving die hebben gezien dat ik verachtelijk heb gehandeld. Ik zal niet kunnen weglopen voor mijn verantwoordelijkheden tegenover een kind dat eventueel als gevolg van deze daad geboren wordt.

Als gelovige zal ik met de hulp van de Heere niet alleen openlijk de ernst van mijn overspel moeten belijden, maar ook moeten erkennen dat ik door zo te handelen mijn God te schande heb gemaakt en dat ik mijn zonde voor Hem heb moeten belijden. Als ik dat nalaat, zal zelfs na mijn herstel het getuigenis van Christenen en van de gemeente veracht worden vanwege mijn zonde. Mensen zullen dan immers de Christelijke gemeente identificeren met mijn zonde. Bovendien zullen veel mensen zich niet erg schuldig voelen wat hun eigen zonden betreft. Zo wordt

mijn zonde een rechtvaardiging voor die van hen. Maar als ik het oprecht belijd, het leed helemaal herstel en het kwade verlaat op een manier die duidelijk is voor iedereen, gaan mensen misschien nog nadenken over de levende God.

In Israël waren de mensen bang voor iemand die melaats was en gingen hem uit de weg (figuurlijk is die melaatsheid een beeld van de zonde). Je leest in Leviticus 13 en 14 hoe deze persoon zeven dagen geïsoleerd werd, zodat een priester kon zien of iemand werkelijk melaats was. Als de diagnose niet alle twijfel kon uitbannen, moest de persoon nog langer geïsoleerd blijven.

Als de gemeente dus 'geruchten' te horen krijgt over een zonde, of als iemand een zonde komt belijden, moeten de broeders zich daarmee bezighouden. Als de gemeente na nauwkeurig onderzoek door bekwame en geestelijke broeders er voor de Heere nog niet van overtuigd is dat die persoon de zonde echt beleden en achter zich gelaten heeft, moet die persoon zich 'zeven dagen' lang afzijdig houden van de gemeente. Dat is uiteraard geestelijk bedoeld; dit oudtestamentische principe geeft voor ons niet letterlijk zeven dagen

aan. Het duidt op een periode die lang genoeg is, zodat de Heilige Geest aan de gemeente de werkelijke toestand van deze gelovige kan laten zien.

Hoe ernstiger een gemeente haar taak voor God neemt, des te minder zal zij zich haasten om iemand te 'herstellen' die nog niet de echte vruchten van berouw laat zien. Vruchten op akkers groeien in het algemeen ook niet in een enkele dag of in een paar weken.

Toen Mirjam in Numeri 12 de Heere had beledigd door te klagen over Zijn dienaar Mozes, werd zij meteen melaats. Daardoor mocht zij 'gedurende een lange tijd' van zeven dagen niet in het legerkamp komen (Dit verhaal laat ons trouwens zien hoe ernstig kwaadspreken over onze broeders is. Het is een veel voorkomende zonde, waarvan de ernst maar al te vaak wordt onderschat). Wat een beeld voor de gemeente van Israël om zo'n persoon op leeftijd te zien die verplicht is zich afzijdig te houden van de gemeenschap, dag en nacht! Wat voor gevoelens zullen er tijdens die dagen wel niet door Mirjam heen gegaan zijn! Wat een verdriet was het ook voor Gods hart! Vanwege deze tucht werd de reis van het volk zelfs helemaal onderbroken!

Eerst werd in de gemeente in Korinthe de hoereerder, aangeduid als 'boze', onder de tucht gebracht en werd hij uitgesloten van de gemeente (zie 1 Kor. 5). Daarna lezen wij in 2 Korinthe 2 dat de apostel Paulus de gemeente inmiddels liever aanmoedigde om te vergeven en te troosten, opdat zo iemand niet misschien door een al te grote droefheid zou worden verteerd (2 Kor. 2:5-11). Uit deze passage, en uit hoofdstuk 7, blijkt duidelijk dat de man die onder de tucht was gebracht, weer tot zichzelf was gekomen

(Luk. 15:17) en dat hij zijn zonden voor God had ingezien en had beleden.

Hij had nu wel berouw getoond. En de gemeente ook, vanwege haar eigen tekortkomingen. Want ze had er niet genoeg op toegezien dat Gods eer en heiligheid werden gerespecteerd. Die man was nu vervuld met droefheid, en hij liep zelfs het risico om te vallen in de diepten van een al te grote droefheid. Daar zien we een verbroken en verootmoedigd hart! Dit is zonder twijfel niet het resultaat van een enkele week, maar er zijn waarschijnlijk diverse maanden overheen gegaan. Toen kon de apostel aan de gemeente schrijven dat het beter was om hem haar liefde te tonen, zodat hij niet alleen met tranen bij de Heere terug zou komen, maar ook terug kon komen om zijn plaats tussen zijn broeders en zusters weer in te nemen.

Dit voorbeeld van het Nieuwe Testament laat duidelijk zien dat er tijd en geduld nodig is voordat de gemeente ziet of iemand werkelijk zijn zonde voor God heeft beleden, echt zijn problemen in orde heeft gemaakt, die hij misschien wel overall heeft veroorzaakt (ten opzichte van de gemeente en misschien ook van wereldse mensen), en of er vruchten van berouw zijn gegroeid die het hart van de Heere en al de Zijnen kunnen verblijden.

Dan, en alleen dan, kan zij opnieuw beginnen hem te benaderen om hem te beïnvloeden, hem van haar liefde te verzekeren, hem weer te laten deelnemen aan de normale Christelijke omgang. Uiteindelijk zal hij hopelijk ook zijn plaats aan de Tafel van de Heere opnieuw kunnen en willen innemen.

Elke andere manier van handelen zou

verontreiniging of bezoedeling van de gemeente tot gevolg hebben. Het zou betekenen dat de gemeente die eens vergaderd was tot de Naam van de Heere Jezus, haar karakter van vertegenwoordiging van de ene Gemeente zou verliezen. Dan kan er geen sprake meer zijn van een vergaderd zijn tot de Naam van de Heere. Oppervlakkig of snel herstel zal ook de man die eens als broeder bekend stond, maar moest worden uitgesloten, innerlijk nog verder van de Heere laten afdwalen. Kortom: met snel en oppervlakkig herstel wordt niets bereikt.

Om te eindigen zou ik nog graag een erg treffende passage uit het boek *Poursuivez la sainteté* ('Jaag naar heiligheid'; tot nu toe niet vertaald in het Nederlands) van br. Marc Tapernoux willen citeren als het gaat om de vraag: Wat is berouw?

'Berouw is het oordeel waarvan iemand in Gods licht doordrongen is als het gaat om hemzelf en om de dingen die hij vroeger gedaan heeft. De schuldige erkent in zijn hart dat hij verkeerd heeft gehandeld en belijdt dit vervolgens openlijk. Daarom zijn berouw en belijdenis met elkaar verbonden en zijn allebei even essentieel voor het herstel van iemands ziel. Zonder berouw en belijdenis kan de gemeenschap met God niet in orde worden gemaakt. Als wij onze zonden belijden, is Hij getrouw en rechtvaardig om ze ons te vergeven. God vraagt dus belijdenis; Hij vraagt niet om gebeden uit gewoonte, en nog minder om menselijke boetedoeningen (straffen die mensen zichzelf of elkaar opleggen).'

Denk maar aan David. Hij zegt tegen Nathan: 'Ik heb gezondigd tegen de HEERE' (2 Sam. 12:13). Vervolgens richt hij zich direct tot God: 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, ik heb gedaan

wat kwaad is in Uw ogen' (Ps. 51:6). Het berouw wordt gekenmerkt door een diep, oprecht en pijnlijk besef dat wij door onze zonde God Zelf hebben beledigd en Zijn heiligheid en heerlijkheid te schande hebben gemaakt. We moeten ons niet tevreden stellen met een oppervlakkig schuldgevoel.

'Er is misschien wel niets dat het hart zo verhardt als de gewoonte een zonde te belijden, zonder de ernst ervan te voelen'

zei J.N. Darby. Zo'n lichtvaardigheid zal ons niet kenmerken als wij ons herinneren dat God Zijn Geliefde heeft moeten slaan en aan het kruis heeft verlaten vanwege onze zonden.

Die vrees is geen angst, maar diep ontzag voor Wie God is, en tegelijk een bang zijn om ook maar iets te doen waardoor Hem oneer wordt aangedaan en Zijn eer tekortkomt.

Mocht God ons genade geven om zo te leven. Dat zal tot Zijn eer en verheerlijking zijn in een wereld vol zonde. En het zal voor onszelf rijke zegen en volle blijdschap betekenen.

Erwin Luimes

'Maar bij u is
vergeving, opdat
u gevreesd wordt'
(Ps. 130:6).

De Heilige Geest

We zijn bezig met een vragenserie over de Heilige Geest. In het vorige nummer hebben we nagedacht waarom we ons met dit onderwerp bezig moeten houden. Ook hebben we nagedacht over de Persoon van de Heilige Geest.

Het werk van de Heilige Geest – Activiteiten van de Heilige Geest met of in ons in het dagelijks geloofsleven

19) Hoe maakt de Heilige Geest ons duidelijk dat we kinderen van God zijn?

'De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn' (Rom. 8:16). Op het moment dat we opnieuw geboren worden, worden wij kinderen van God, maar de Heilige Geest helpt ons ook dit feit te begrijpen en ons erin te verheugen. Hij verwijst ons naar Bijbelteksten en laat ons de waarheid zien, die erin besloten ligt (Joh. 1:12; 1 Joh. 3:1,2,10).

20) Wat wordt er met het begrip 'Trooster' bedoeld?

Dit begrip (Joh. 14:16,26; 15:26; 16:7) stelt ons de Heilige Geest voor als Dege-

ne die de gelovigen bijstaat in hun zorgen. Hij helpt ons om ons te verheugen in onze relatie met de Vader en met de Zoon (zie vraag 21) en in een vijandige wereld een getuige van de Heere Jezus te zijn (Joh. 15:24-27).

21) Hoe helpt de Heilige Geest ons ons te verheugen in onze relatie met de Vader en met de Zoon?

- Hij helpt ons om de woorden te onthouden die de Heere Jezus op aarde gesproken heeft (Joh. 14:26). Bij deze woorden hoort ook de openbaring van de Vader.
- Hij getuigt van Christus zoals Hij in de hemel is (Joh. 15:26).
- Hij leidt ons in de hele waarheid, dat wil zeggen, Hij helpt ons die te begrijpen en te waarderen. Hij maakt ons ook bekend wat in de toekomst staat te gebeuren (Joh. 16:13).

Op deze wijze verbindt Hij onze harten met Christus en de Vader. Bovendien maakt Hij het voor ons mogelijk om ons te verheugen in de toegang tot de Vader: 'Want door Hem hebben wij beiden door één Geest de toegang tot de Vader' (Ef. 2:18). Het werk van de Heere Jezus is het fundament voor deze toegang en de Geest geeft ons kracht om die te gebruiken en ons erin te verheugen.

22) Hoe kon de Heere Zijn afwezigheid als een voordeel voor Zijn discipelen aanduiden (Joh. 16:7)?

Omdat Jezus Christus de Geest zou zenden, Die van Hem als de verheerlijkte Heere zou getuigen. Dat stelde de discipelen in staat om een diepere relatie met Hem en de Vader te ervaren (zie vraag 21). De Heere was bij hen, maar de Heilige Geest zou in hen zijn en hun een dieper begrip van de waarheid geven dan ze ooit gehad hadden toen Jezus Christus nog op aarde was.

23) Wat betekent het dat we door de Heilige Geest geleid worden?

Het is een karaktertrek van de kinderen van God dat ze door de Heilige Geest geleid worden (Rom. 8:14). Dat staat in contrast met de natuurlijke mens, die 'in het vlees' is en God niet welgevallig kan zijn (Rom. 8:8). De leiding door de Geest verschilt ook helemaal met het houden van de geboden (Gal. 5:18).

De leiding door de Heilige Geest in het

dagelijks leven veronderstelt dat wij niet onze eigen wil, maar de wil van de Heere willen doen, Hem om Zijn leiding vragen en het Woord van God lezen (Hand. 8:28,29; 16:6-10). Bovendien vraagt het van ons om de verleidingen van het vlees (d.w.z. zondige gedachten of neigingen) te veroordelen en ons consequent ertegen te verzetten (Rom. 8:13). De leiding van de Geest spreekt Gods Woord, dat door Hem Zelf gegeven is, nooit tegen.

24) Hoe en wat leert de Heilige Geest ons?

De Heilige Geest laat ons de heerlijkheid van de Heere Jezus zien en leert ons de hele waarheid, doordat Hij ons inzicht in de Bijbel geeft (Joh. 14:26; 15:26; 16:13-15; 1 Joh. 2:27). Hij helpt ons om de waarheid in onze harten op te nemen (zie vraag 25).

25) Hoe kunnen we de waarheid van God ontvangen?

Er zijn drie belangrijke fases in het overdragen van de waarheid van God op ons. Ze worden alle door de Heilige Geest bewerkt: ten eerste de openbaring door God (1 Kor. 2:10), ten tweede Zijn bekendmaking aan ons (1 Kor. 2:13) en ten

derde het aannemen door ons (1 Kor. 2:14,15). Met andere woorden: de Geest kende alle gedachten van God en was in staat deze in menselijke woorden uit te drukken (= openbaring). Vervolgens gaf Hij de schrijvers de afzonderlijke woorden in, opdat deze in de Bijbel neergeschreven zouden worden (= mededeling). Nu kunnen wij het Woord lezen en het door de Heilige Geest in onze harten opnemen.

26) Wat is aanbidding in geest en waarheid (Joh. 4:24)?

De Heere Jezus gebruikte deze uitdrukking in Zijn gesprek met de Samaritaanse vrouw (Joh. 4). Ze was gewend aan een uiterlijke en ceremoniële aanbidding, gebaseerd op een mix van heidense religie en Joodse gewoonten (zie 2 Kon. 17:24-41).

De Heere legde haar uit dat er een nieuwe tijd zou beginnen en daarmee ook een nieuw soort aanbidding: 'Dan zullen de ware aanbidders de Vader aanbidden in geest en waarheid' (Joh. 4:23).

Aanbidding 'in geest' houdt ten eerste in dat de Christelijke aanbidding niet materieel, maar geestelijk is. Daarmee vormt ze vooral een contrast met de Joodse aanbidding, waarbij het om kleding, gebouwen, reukwerk en dierlijke offers ging. Ten tweede betekent 'in geest' ook dat de Heilige Geest de Christelijke aanbidders leidt in wat ze tegenover God tot uitdrukking brengen.

Aanbidding 'in waarheid' wijst er enerzijds op dat aanbidding berust op de openbaarde waarheid, anderzijds moet ze waar en echt zijn. We moeten menen wat we zeggen en dragen niet gedachte-

loos iets aan of belijden iets alleen maar met de lippen (Matth. 15:8; Jes. 29:13).

27) Wat wil het zeggen dat we met de Geest vervuld zijn?

De Heilige Geest woont in ieder die verlost is. Maar wij zijn niet allemaal – en niet altijd – met de Heilige Geest vervuld. Daarom worden wij vermaand: 'Word met de Geest vervuld' (Ef. 5:18). Met de Geest vervuld zijn, staat hier in tegenstelling tot het dronken zijn van de wijn, en betekent door de Heilige Geest gecontroleerd en geleid worden. Maar we moeten Hem wel de ruimte bieden, door alles te veroordelen en weg te doen wat Hem hindert, zodat de Geest ons vervullen kan. Een voorbeeld om dat duidelijk te maken: wanneer wij een gast toestaan dat hij slechts in één kamer mag komen, zal hij ons huis niet 'vullen' en kan hij zijn invloed niet overal merkbaar maken.

Om dat te bereiken, moeten we het hele huis voor hem openstellen. Het vervuld zijn met de Geest zal een grote invloed op onze blijdschap, ons getuigenis en onze dienst hebben (zie Luk. 1:41,67; Hand. 4:8,31; 13:9,52).

Wordt vervolgd

Michael Hardt

Een wonderlijke hobby

Vriend, hoe bent u hier binnengekomen
terwijl u geen bruiloftskleding aan hebt?
Mattheüs 22:12

Claude Khazizian was maar een onschuldige rentenier en toch gold hij als de 'nachtmerrie voor iedere lijfwacht'. Het was zijn hobby zich bij evenementen op hoog niveau onder de genodigde gasten te begeven. Zo zien we hem op een foto uit 1995 samen met vooraanstaande politieke leiders uit verschillende landen. Khazizian wist zich in te leven in de betreffende situatie, wist de daarvoor passende kleren te kiezen en wist in de politieke smalltalk overeind te blijven. Daarom viel hij in zo'n situatie niet meteen op.

In datzelfde jaar lukte het hem ook om zich bij een trouwpartij van het Deense koninklijk huis onder de gasten te begeven en het bruidspaar de hand te schudden. Hij had zich gewoon aangesloten bij een groep adellijke mensen.

In de gelijkenis van de koninklijke bruiloft, die de Heere Jezus Christus vertelde, was ook een man binnengeslopen. Hij was weliswaar uitgenodigd net als ieder ander mens. Maar hij droeg niet het voorgeschreven bruiloftskleed. Alle gasten moesten namelijk het kleed dragen dat de koning zelf ter beschikking stelde. Dat moet ons duidelijk maken dat niemand in zijn eigen rechtvaardigheid voor God bestaan kan.

In de heerlijkheid van de hemel zal niemand kunnen 'binnensluipen'. Daar helpt het niemand dat hij een 'religieus kleed' draagt of 'Christelijke smalltalk' beheerst. En het is ook niet genoeg om je gewoon bij een groep Christenen 'aan te sluiten'. Nee, de weg tot de heerlijkheid van God loopt voor ieder persoonlijk alleen maar via Jezus Christus, de Redder en Heere. En het 'kleed van de gerechtigheid' wil God aan iedereen geven die in Christus gelooft.